JYRI HOKKINEN

FOKA #3
BARBELON SISARET

Hogane Publishing

Jyri Hokkinen

Barbelon sisaret

Jyri Hokkinen: Barbelon sisaret
Ensimmäinen painos

© 2026 Jyri Hokkinen
Kustantaja: Hogane Publishing, Helsinki
Kirjan kansi ja taitto: Jyri Hokkinen
Etukannen kuva: Jyri Hokkinen ja Copilot AI
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-68393-6-3

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § (“tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

Jyri Hokkinen

BARBELON SISARET

Topin muistolle

Topi 16.5.2009 - 10.8.2023

Prologi

Helsinki - torstai 14. marraskuuta 2013

Unestaan heräilevän naisen ajatukset olivat sumuisia ja hitaita. Hän aisti jonkun aivan vierellään ja tunsi tämän silittävän hänen hiuksiaan hellästi. Naisen oli hyvä olla, ja hän pelkäsi tunteen katoavan, jos hän avaisi silmänsä. Hän tunsi makaavansa pehmeällä alustalla, peiteltynä viltillä, joka tuntui käsivarsien ihoa vasten lämpimältä ja turvalliselta.

Kaikki rationaaliset ajatukset loistivat poissaolollaan; missä hän oli, kuka hänen hiuksiaan silitti, tai miksi hänellä oli niin omituinen, mutta samalla onnellinen olo.

Nainen aisti silittäjän kumartuvan lähemmäksi ja antavan hänelle pehmeän suukon otsalle. Hän raotti varovasti silmiään ja näki edessään enkelimäisen kauniin, hymyilevän, valkohiuksisen naisen.

Hän oli näystä niin lumoutunut, että sai tuskin hengitettyä. Kun enkeli puhui hänelle kauniilla äänellään, nainen tunsi väristyksen kulkevan koko kehonsa läpi.

»Enni kulta, tervetuloa pyhän Barbelon sisarkuntaan.»

1

Uusia muistoja

Helsinki - maanantai 25. - keskiviikko 27. maaliskuuta 2013

Krista Uuronen tunsi kutkuttavan jännityksen tunteen vatsassaan painaessaan hypnologin ovisummerin nappulaa. Lasse Wartiovaaraa oli suositellut hänelle tämän nuori naispotilas, johon Krista oli tutustunut netin keskustelupalstalla. Krista paloi halusta saada tietää, oliko hypnoosin avulla oikeasti mahdollista muistaa menneitä elämiä. Hänellä oli aavistus, että hän olisi itse saattanut elää aiemminkin. Krista seisoi kivisellä ulkorappusella odottaen, että oven lukitus surahtaisi auki, mutta minkäänlaista ääntä ei kuulunut. Hän kopisteli loskaa kengiltään odotellessaan ja oli juuri painamassa nappulaa uudestaan, kun näki ulko-oven kurkistusikkunasta rapun valojen syttyvän. Pian lähes satavuotiaan koristeellisen rapunoven aukaisi silmälasipäinen mies.

»Sinäpä saavuitkin täsmällisesti paikalle. Kristahan se

oli?» mies sanoi hymyillen ja päästi Kristan rappuun. Hän ojensi kätensä ja esittäytyi: »Lasse Wartiovaara.»

»Krista Uuronen, hei.»

»Vastaanottoni on ylimmässä kerroksessa. Hissiä ei ikävä kyllä ole», Wartiovaara sanoi ja lähti reippain askelin nousemaan ylös rappusia. Krista seurasi häntä joutuen hieman pinnistelemään pysyäkseen miehen vauhdissa. Viidennessä kerroksessa he astuivat sisään valmiiksi raollaan odottavasta ovesta.

Lasse Wartiovaara piti Mannerheimintiellä, melkein Kisahallia vastapäätä, psykoterapeutin ja hypnologin yksityistä vastaanottoa, olematta niistä virallisesti kumpaakaan. Psykoterapeutin pätevyydestä hänellä oli UWE Bristolista etäopiskeluna hankittu sertifikaatti seinällään. Tutkinto ei Valviran tulkinnan mukaan oikeuttanut toimimaan psykoterapeuttina Suomessa, eikä siten myöskään mahdollistanut hänen asiakkailleen Kelan tukemia hoitosuhteita. Psykoterapian jatko-opinnoista ja hypnoosiin liittyvistä koulutuksista Wartiovaaralla oli kymmenkunta diplomia, joita hän oli muokkaillut Photoshopilla Googlesta löytämistään malleista. Kehystettyinä englanninkieliset nelivärikopiot antoivat hänestä varsin oppineen vaikutelman. Diplomit oli ripustettu työpöydän taakse siten, ettei sisään voinut astua niitä näkemättä.

Wartiovaara auttoi takin Kristan päältä ja ripusti sen oven vieressä olevaan jalalliseen naulakkoon. Krista sujautti hattunsa ja kaulaliinansa takkinsa hihaan ja katseli nolona kengistään lattialle tulleita märkiä jälkiä.

»Istutaan hetkeksi alas. Ottaisitko, Krista, teetä tai kahvia?» Wartiovaara kysyi, osoittaen kädellään sohvaryhmää.

»Ei kiitos, en tarvitse mitään», Krista sanoi. Hän riisui värikkään villatakin päältään ja istuutui sohvalle pitäen sitä

mytyssä sylissään.

Lasse Wartiovaara pisti tyytyväisenä merkille, että Kristan värikkäät hippivaatteet, jotka näyttivät UFF:n keräyslaatikoista kaivetuilta, verhosivat varsin kaunista vartaloa. Pitkine vaaleine hiuksineen Krista oli hänestä oikein viehättävä nuori nainen.

Wartiovaara istuutui nojatuoliin siirtäen sitä hieman lähemmäksi sohvaa. »Minulla on yleensä ollut tapana aloittaa niin, että kerron ensin joitain perusasioita hypnoosista ja regressioterapiasta. Nehän eivät ole asioita, joihin noin vain hetkessä hypätään. Minun täytyy myös tietää, mitä sinä toivot saavuttavasi hypnoositerapialla. Ymmärrät varmaan.»

»Kyllä», Krista vastasi arasti.

Häntä jännitti, ja hän vältteli suoraa katsekontaktia Wartiovaaraan, joka ei vastannut ollenkaan häneen mielikuvaansa terapeutista. Tämä oli komea, korkeintaan neljäkymppinen mies, jolla oli lyhyet, siististi leikatut tummat hiukset ja mustasankaiset silmälasit. Hän muistutti Kristasta pikkutakissaan enemmän juristia tai kiinteistövälittäjää kuin hypnoterapeuttia.

Wartiovaara korjasi asentoaan ristimällä jalkansa ja asettamalla molemmat kätensä reidelleen. Hän piti sormiaan kevyesti lomittain ja naputteli peukaloitaan yhteen. »Hypnoositila on mahdollinen vain, jos itse sallit sen. Ketään ei siis voi hypnotisoida vasten hänen omaa tahtoaan, vaikka monet niin luulevatkin. Sitä ei tarvitse pelätä. Mutta hypnoosiin pitää myös tavallaan uskaltaa antautua. Siksi täydellinen luottamus terapeutin ja potilaan välillä on tärkeää. Se on koko tämän terapiamuodon aivan ehdoton perusedellytys.»

Wartiovaara piti tauon ja katsoi hymyillen Kristaa. Hän kutsui aina asiakkaitaan potilaiksi, koska se korosti samalla

hänen omaa ammatillista auktoriteettiaan terapeuttina.

»Niin tietysti», Krista sanoi. Hänestä miehen katseessa oli omituista voimaa. Aivan kuin tämä pystyisi katsomaan suoraan hänen mieleensä. Hänessä oli jotain tenhoavaa ja luottamusta herättävää mutta myös jotain pelottavaa. Krista ei voinut olla miettimättä, oliko Wartiovaara jo jotenkin aloittanut hänen hypnotisointinsa.

»Menneisyyden porttien avaaminen ei ole mitään leikkiä, Krista», Wartiovaara jatkoi mahtipontisesti. »Sieltä voi paljastua asioita, joita et ole ehkä valmis tietämään.»

»Kyllä minä sen ymmärrän. Minun on kuitenkin pakko saada tietää, että onko minulla ollut aiempia elämiä», Krista sanoi.

»On niitä ollut. Kaikilla on. Mutta ei niitä kuitenkaan ihan ensimmäisellä kerralla päästä tutkimaan.»

»Ai jaa? Vaatiiko se ensin montakin käyntiä?» Krista kysyi pettyneenä.

»Se vaihtelee, mutta yleensä ainakin kaksi. Meidän on ensin kokeiltava sinun hypnoosiin vaivuttamistasi vähintään yhden kerran, ennen kuin voimme edes kokeilla regressiota. Yleensä potilas pääsee riittävän syvään hypnoosiin vasta muutaman kokeilun jälkeen.»

»Minulla ei vaan ole rahaa kovin moneen käyntiin», Krista huolestui.

»Ei sinun tarvitse maksuista huolehtia. Sovitaan niille tarvittaessa sinulle sopiva maksuaikataulu. En minä, Krista, tätä työtäni rahan takia tee», Wartiovaara sanoi ja katsoi Kristaa kasvoillaan ilme, jonka vierestä puuttui vain äänestysnumero.

»Mutta, kerropa minulle nyt tarkemmin siitä, miksi sinä haluat niin kovasti tietää aiemmista elämistäsi?»

»Sitä on vähän vaikea selittää. Joskus minulle tulee

sellaisia tunteita tai aavistuksia asioista, että näin on käynyt ennenkin. Näen myös usein unia paikoista, joissa en ole koskaan käynyt, mutta olen varma, että ne ovat oikeita paikkoja. Siksi uskon, että olen saattanut elää useampia elämiä», Krista vastasi näpräten samalla villatakkinsa lievettä.

»Aivan niin. Onko sinulla, Krista, sellainen aavistus, että sinulla on täällä maailmassa joku tehtävä tai tarkoitus, mutta et ole oikein vielä löytänyt sitä?»

»Ehkä. Tai oikeastaan juuri siltä minusta tuntuu», Krista innostui.

»Jokaisella meistä on täällä tehtävä. Aiemmat elämät luovat polun, joka johtaa ihmistä kohti oikeita asioita», Wartiovaara sanoi mietteliään näköisenä.

Hän huomasi Kristan katseen kohdistuvan välillä toimiston sivuoveen ja arvasi tämän miettivän, missä varsinainen hypnotisointi tapahtuisi. »Tämä on tosiaan vain minun toimistoni. Ei tässä huoneessa ketään hypnotisoida», Wartiovaara naurahti ja nousi avaamaan huoneen sivuoven, josta aukeni näkymä käytävälle. »Täältä löytyy vastaanottoni terapiahuone ja sosiaalitilat», hän sanoi ja ohjasi Kristan käytävään.

»Kas täällä. Pistetäänpäs vähän valoa tänne», Wartiovaara sanoi avatessaan oven. Hän napsautti huoneeseen valot ja sääti valaistusta kirkkaammaksi pyöreästä ohjainkiekoista. Huone oli pieni. Sen seinustalla oli sänky, jonka jalkopäähän oli taiteltu muutamia huopia. Sängyn vieressä oli nahkainen lepotuoli, jonka lisäksi huoneessa oli vain pieni pöytä, jolla oli muistiinpanovälineet ja paketti nenäliinoja. Krista istahti sängyn reunalle. »Kokeillaanko me tänään ollenkaan hypnoosia?» hän kysyi malttamattomana.

»Toki. Voidaanhan me tehdä pieni koehypnoosi,

jos haluat. Ota kengät jalastasi ja käy siihen selälleen makaamaan», Wartiovaara sanoi.

Krista laittoi kenkänsä sängyn vierelle ja asettui sille makaamaan. Wartiovaara sulki huoneen oven ja himmensi valaistusta. Sitten hän peitti Kristan lämpimällä villahuovalla niin, että tämän kädet jäivät huovan päälle lepäämään vartalon sivuille. Wartiovaara paineli huovan aivan kiinni Kristan kylkiin ja jalkoihin tarkistaen huolellisesti, ettei varpaanpääkään pilkistäneet esiin sen alta ja kysyi: »Onko sinulla siinä ihan mukava ja rento olo?»

»On», Krista vastasi hieman unisella äänellä. Hän piti silmiään kiinni ja hengitti rauhallisesti.

Wartiovaara hymyili itsekseen. Usein hänen uudet asiakkaansa halusivat niin kovasti hypnoosiin, että tuntuivat vajoavan siihen lähes omia aikojaan. Krista ei ollut poikkeus. Wartiovaara istui tuoliinsa ja tuijotti Kristan rauhallisesti kohoilevaa rintakehää ja kuunteli tämän hengityksen ääntä. Uuden naispotilaan asettuminen hänen sängylleen kiihotti häntä joka kerta, vaikka hän tiesi, ettei potilas kokenut tilannetta vähimmissäkään määrin eroottiseksi. Erityisesti Wartiovaaraa kiihotti se, että hänellä oli ohjat tilanteessa.

»Nostaisitko, Krista, oikean kätesi etusormen ylös», Wartiovaara pyysi.

Krista kohotti sormeaan.

»Hyvä. Tuo on merkki, jolla voit halutessasi pyytää minua keskeyttämään hypnoosin. Sinä voit puhua ja vastailla esittämiini kysymyksiin aivan normaalisti hypnoosin aikana. Jos et halua tai jaksa puhua, niin myöntävän vastauksen voit antaa minulle nostamalla oikean käden peukalosi pystyyn. Siinä oikeastaan kaikki. Oletko sinä valmis aloittamaan?»

Krista näytti peukkua.

»Hyvä. Minä haluan, että keskityt nyt vain omaan hengitykseesi ja minun ääneeni. Ääneni saa sinut rauhoittumaan, ja tunnet miten lämmin ja rauhallinen olo alkaa levitä kehoosi. Jokainen uloshengitys vie sinua yhä syvemmällä rauhalliseen hyvään oloon.»

Wartiovaara ohjasi Kristaa luettelemalla tälle rentouttamisvuorossa olevia kehonosia edeten jalkapohjista aina päälakeen asti. Sitten hän piti minuutin tauon ja mittaili katseellaan sängyllä rauhallisesti makaavaa naista. Hän lepuutti käsiään sylissään ja hiveli varovasti puoliksi kovettunutta penistään peukalollaan. Huomatessaan kiihottuvansa liikaa hän jatkoi: »Minä luettelen sinulle nyt numerot yhdestä kymmeneen. Jokaisen numeron myötä sinä vajoat yhä syvemmälle rauhalliseen hyvään oloon... Yksi. Sinä tunnet, miten mielesi rauhoittuu, ja kaikki arkiset ajatukset poistuvat vaivaamasta mieltäsi... Kaksi. Sitä mukaa, kun olosi muuttuu levollisemmaksi, pystyt muistamaan paremmin asioita ja tapahtumia, jotka ovat piiloutuneet syvälle mielesi sopukoihin... Kolme. Mieleesi saattaa nousta muistoja, jotka ovat tavalla tai toisella olleet sinulle merkityksellisiä, ja jotka vaikuttavat ehkä vielä tänäkin päivänä elämääsi... Neljä.»

Luvun kymmenen kohdalla Krista vaikutti vaipuneen hypnoosiin ja Wartiovaara päätti tehdä kokeen, joka kertoisi Kristan suggestioherkkyydestä. »Krista, sinun kehosi alkaa nyt tuntua painavalta. Sinusta tuntuu, että jokainen sekunti kehosi paino kaksinkertaistuu. Sinä muutut koko ajan painavammaksi ja painavammaksi. Sinun kehosi on kuin kiveä. Se jäykistyy ja muuttuu koko ajan yhä painavammaksi ja painavammaksi.»

Wartiovaara olin hetken hiljaa. Aivan kuin hän olisi antanut sanojensa vaikuttaa Kristan tajuntaan ja sanoi sitten:

»Nosta Krista, oikea kätesi ylös.»

Krista ei hievahtanutkaan. Wartiovaara virnisti itsekseen tyytyväisenä. »Nyt sinun kätesi alkavat vapautua tuosta painon tunteesta. Ne muuttuvat taas tunteviksi ja kevyemmiksi. Jokainen sekunti kätesi muuttuvat yhä kevyemmiksi. Ne tuntuvat muuttuvan ilmaakin kevyemmiksi. Sinusta tuntuu, kuin kätesi olisi täytetty heliumilla kuin ilmapallot.»

Wartiovaara piti taas tauon. Hän katsoi Kristan käsiä ja odotti. Leveä hymy levisi hänen kasvoilleen, kun Kristan kädet alkoivat hitaasti kohota ja päätyivät pystyyn sormenpäät kattoa kohti ojennettuina. Wartiovaara oli varma, että Krista oli valmis seuraavaan vaiheeseen. Hän poisti Kristan mieleen asettamansa suggestiot ja sanoi: »Kuvittele Krista hissi, jossa jokainen numero vastaa jotain ikävuottasi. Numeroita on siis nollasta ylöspäin. Voit matkustaa tuolla hissillä omaan lapsuuteesi ja sen tapahtumiin. Valitse aluksi, vaikka numero seitsemän ja mene katsomaan tapahtumia ja asioita, jotka ovat sen ikäisenä vaikuttaneet vahvimmin elämääsi.»

Kristan mieleen alkoi palata muistoja lapsuudesta. Hän näki iloisen pikkutytön sinisessä mekossa hyppäämässä saparot heiluen narua mummolan pihamaalla Kouvolassa. Kristan mieleen palasi onnellisia muistoja hänen ensimmäisestä kesälomastaan.

Wartiovaara purki istunnon päätteeksi Kristan hypnoositilan laskemalla numerot taaksepäin kymmenestä yhteen. Avatessaan silmänsä Krista tunsi olonsa oudon rauhalliseksi ja samalla myös jotenkin onnelliseksi. Hän oli varma, että hän oli juuri aloittanut mielenkiintoisen matkan kohti itsensä syvällisempää ymmärtämistä.

Krista oli odottanut heti seuraavaksi päiväksi

varaamaansa hypnoosi-istuntoa niin innokkaasti, että oli tuskin saanut nukuttua. Wartiovaara oli sanonut, että he voisivat jo toisen istunnon lopuksi kokeilla, olisiko Kristan mieli valmis regressiokokemukseen. Kristan toiveissa oli nähdä elokuvamaisia takaumia hänen aiemmista elämistään. Asettuessaan makuulle terapiahuoneen sängylle Krista ajatteli, että jollakin tavalla hänen elämänsä oli nyt käännekohdassa.

Rentoutumisharjoituksen jälkeen Wartiovaara ohjasi Kristan hypnoosiin. Luvun kymmenen kohdalla Kristasta tuntui, kuin hän olisi leijunut avaruudessa. Hän kuuli vain Wartiovaaran rauhallisen äänen pimeydestä: »Krista, joskus hypnoosissa saattaa mieleen nousta valemuistoja. Ne voivat muodostua unista, toiveista tai vaikka peloista. Mutta sinä pystyt kyllä tunnistamaan oikeat muistot. Älä yritä miten-kään pakottaa niitä esiin. Anna niiden palautua spontaanisti mieleesi. Mielesi kyllä tietää, mitä ja missä järjestyksessä olet valmis näkemään. Ne ovat sinun muistojasi. Minä en voi mitenkään vaikuttaa siihen, mitä muistat. Minä vain autan sinua pääsemään tilaan, jossa kykenet muistamaan... Sinä voit nyt mennä, Krista, ajassa taaksepäin. Ajattele, että haluat nähdä asioita aiemmista elämistä, jotka vaikuttavat sinun nykyiseen elämääsi. Anna mielesi valita, mitä se haluaa sinulle näyttää. Odota rauhassa, ja katso, mitä asioita olet aiemmissa elämissäsi kokenut.»

Palautettuaan Kristan valvetilaan Wartiovaara kysyi: »No? Aika ihmeellistä vai mitä?»

Kristan mielessä oli päällimmäisenä pettymyksen tunne. Hän ei ollut nähnyt toivomiaan katkelmia menneistä elämistään. Oikeastaan hän ei muistanut nähneensä yhtään mitään.

»Ihan rauhallinen ja jännittävä kokemus. Välillä minusta

tuntui, kuin tämä sänkykin olisi kallistellut ja leijunut ihan kuin se olisi ollut avaruudessa.»

»Sinä olit erittäin syvässä hypnoosissa, Krista. Kaikki tuollaiset tuntemukset ovat merkkejä siitä. Mitä ajattelet regressiokokemuksestasi? Oliko se sellaista, kuin olit kuvitellut?»

»En ole varma. En oikein taida muistaa sitä», Krista vastasi hämillään.

»Etkö tosiaan muista asioita, joista puhuit?» Wartiovaara kysyi ja silmäili tekemiään muistiinpanoja.

Hänen kysymyksensä sai Kristan hengityksen pysähtymään kuin isku palleaan. Krista tunsi kylmien väreiden kulkevan niskastaan alas selkään ja käsiin. »Puhuinko minä ollessani hypnoosissa?»

Wartiovaara katsoi Kristaa lempeästi hymyillen. »Kyllä sinä hypnoosin syvimmässä vaiheessa hiukan tarinoit. Minusta oli selvää, että koit tai näit jotain kaukaisia muistoja. Sinä kuvailit minulle ihmeellisen tarkasti muinaista temppeliä, jossa asuit tuolloin.»

»Uskomatonta», Krista kuiskasi tuskin kuuluvasti. »Mitä muuta minä kerroin?»

»Minulle jäi puheistasi käsitys, että olit mahdollisesti papitar tai ainakin työskentelit temppelissä. Kun kysyin, mitä tai ketä siellä temppelissä palvotaan, niin vastasit: Ištaria.»

»Ištaria?» Krista toisti hämmästyneenä. »Minä en itse kyllä oikein muista niitä näkyjä. Olin varmaan tosi syvässä hypnoosissa sitten.»

»Siltä todella vaikutti. Mutta eikö ole uskomattoman kiinnostavaa; muinainen temppeli, jossa palvottiin Ištaria», Wartiovaara sanoi ja alleviivaili jotain muistiinpanoistaan varmana siitä, että Krista googlettaisi sanan: Ištar jo rapussa ulos lähtiessään.

Krista oli varannut uuden ajan jo seuraavaksi aamuksi. Hän oli googlettanut puoli yötä Ištarista ja lukenut haltioituneena tuosta muinaisen Mesopotamian tärkeimmästä jumalattaresta. Krista oli myös lukenut papittarien harjoittamasta temppeliprostituutiosta ja miettinyt, että olisiko hän todella voinut olla vuosituhansia sitten yksi noista papittarista Ištarin palvontaan pyhitetyssä temppelissä. Hän ei malttanut odottaa saavansa lisää tietoa menneisyydestään.

Kolmaskin hypnoosi-istunto oli pettymys Kristalle. Tällä kertaa hän ei oikeastaan muistanut koko istunnosta mitään. Hän muisti selvästi tapahtumat vain hypnoosiin vaipumiseen asti. Etenkään Krista ei kyennyt muistamaan Wartiovaaran hänen mieleensä suggestoimia asioita: *Sinä et Krista herättyäsi muista mitään siitä, mitä minä sinulle nyt puhun. Huomenna, kun sinä tapaat Marian, sinä tunnet voimakasta halua seurata hänen opetuksiaan. Sinä ymmärrät, että vain Maria voi sinua auttaa ja että sinun tulee palvoa ja totella häntä. Kun Maria sanoo sinulle: ”Tervetuloa pyhän Barbelon sisarkuntaan”, sinä unohdat tämän vastaanoton, hypnoosin ja minut. Sinä haluat vain kuuliaisesti seurata Mariaa ja palvoa häntä. Hän on sinun pelastajasi. Muista Krista, kun Maria sanoo sinulle: ”Tervetuloa pyhän Barbelon sisarkuntaan”, sinä unohdat kaiken minusta ja Mariasta, mikä on tapahtunut ennen sitä hetkeä. Sinä unohdat tämän vastaanoton, hypnoosin ja minut. Sinä haluat vain seurata Marian opetuksia ja palvoa häntä.*

Krista nousi sängyn reunalle istumaan ja katsoi epävarmasti hymyillen Wartiovaaraa. Hän mietti, oliko hän nukahtanut hetkeksi istunnon aikana, mutta ei kehdannut kysyä asiasta. Hän kuitenkin toivoi, että Wartiovaaralla olisi hänelle taas jotain jännittävää kerrottavaa. »Tapahtuiko tällä

Foka-trilogian kolmannessa osassa poliisin tutkimukset johtavat viimein Fokan jäljille, ja hänet kutsutaan Pasilaan kuultavaksi. Myös Moskovan mafia jahtaa miestä ja päättää ratkaista liigan Helsingin ongelmat lopullisesti. Samalla Fokan osuudesta tapahtumiin autuaan tietämätön rikostutkija Miia Heliövaara jatkaa sinnikkäästi kuolleiden tyttöjen tapauksen tutkimista. Miian teorialle murhasarjan liittymisestä Juudaksen evankeliumiin ja uskonnolliseen lahkoon löytyy lisää todisteita. Kun Miia vihdoin löytää etsimänsä, käynnistyy painajaismainen tapahtumasarja, joka muuttaa kaikkien osallisten elämän lopullisesti.

Kuka nappaa ja kenet? Helsingin alamaailmaan sukeltavan Foka-trilogian jännitys tiivistyy kohti hätkähdyttävää loppuratkaisuaan, kun kiihkeään ajojahtiin osallistuvat niin virkavalta, Foka kuin armottomat palkkatappajatkin.

9 789526 839363
978-952-68393-6-3

Foka-trilogia myös äänikirjoina!

★★★★